

Arrest

nr. 184 408 van 27 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn, van Avaarse origine, en afkomstig uit Kizlyar, Republiek Dagestan, Russische Federatie. Op 19 januari 2014 bent u samen met uw moeder, A. P. (...) (O.V. (...)), uw broer A. K. (...) (O.V. 7.831.119), uw minderjarige zus S. (...), en uw minderjarige broer S'. (...) in België aangekomen. Op 20 januari 2016 dienden uw moeder en uw broer K. (...) een eerste asielaanvraag in. U was toen nog minderjarig. Uw broer K. (...) verklaarde dat jullie vader A. A. (...) op 22 december 2012 spoorloos verdwenen is nadat hij 's morgens vertrok naar zijn werk. Uw moeder ging naar het bureau de regionale politie (ROVD) van het Kizlyarskiy district om aangifte te doen van zijn verdwijning, maar de politie weigerde om deze aangifte te registreren. Een maand later probeerden uw

moeder en uw broer K. (...) opnieuw om de aangifte van de verdwijning van uw vader te laten registreren door de regionale politie, maar ook deze keer weigerde de politie om dit te doen. Bij het verlaten van het politiekantoor ontmoetten uw moeder en uw broer een zekere I. G. (...), het hoofd van de politiedienst. Toen uw moeder verteld had dat op het politiebureau telkens geweigerd werd om jullie aangifte te aanvaarden, vroeg hij uw moeder om een foto van uw vader met zijn persoonsgegevens aan hem te geven, wat ze ook deed. Hij beloofde hen op de hoogte te houden indien hij enige informatie zou vernemen. Enkele dagen later werden uw oudere broers M. (...) en K. (...) door politieagenten in burger gewaarschuwd dat ze nog meer problemen zouden krijgen als ze verdere stappen zouden ondernemen om jullie vader te zoeken. De volgende dag vertrok uw broer M. (...) om jullie vader elders te gaan zoeken. Vanaf dan is hij ook verdwenen. Op 1 mei 2013 werd uw broer K. (...) naar aanleiding van een algemene controle samen met meerdere andere jongemannen aangehouden door medewerkers van de ROVD van het Kizlyarskiy district. Op 2 mei 2013 werd hij vrijgelaten. Op 3 mei 2013 ontving uw broer een convocatie waarin stond dat hij zich reeds op 30 april 2013 had moeten aanmelden bij de ROVD van het Kizlyarskiy district. Hij vermoedde dat hij werd opgeroepen in verband met de verdwijning van jullie vader en begaf zich dezelfde dag nog naar de betrokken dienst. Daar werd uw broer echter aangehouden en vervolgens zeven dagen vastgehouden. Hij werd tijdens zijn detentie aangesproken door I. G. (...) die meedeelde dat hij en uw broer M. (...) hem niet begrepen hadden. Uw broer werd ook ondervraagd over de verblijfplaats van jullie vader. Na zijn vrijlating op 10 mei 2013 ging hij naar zijn neef B. M. (...) in de stad Astrakhan. Op 11 mei 2013 ging uw broer naar de ROVD van Astrakhan omdat hij er aangifte wilde doen van de verdwijning van jullie vader. Hij werd echter aangehouden en opgesloten. Men eiste dat hij documenten zou ondertekenen waarvan hij de inhoud niet kende, wat hij weigerde, waarna hij ernstig werd geslagen. Jullie moeder had ondertussen een advocaat ingeschakeld die uw broer kwam opzoeken in de gevangenis. Op 23 mei 2013 verscheen hij op een zitting voor een rechtbank in Astrakhan, waar ook jullie advocaat aanwezig was en waar hij te weten kwam dat u in verdenking werd gesteld van het plegen van een moord op 18 of 19 maart 2013, wat hij niet gedaan had. Het hoofd van de gevangenis waar uw broer werd vastgehouden verzekerde hem nog dat hij ervoor zou zorgen dat hij levenslang achter de tralies zou belanden. Nadat jullie moeder hem 5000 euro betaald had, slaagde jullie advocaat er uiteindelijk in dat uw broer op 2 juni 2013 toch werd vrijgelaten. Na zijn vrijlating lichtte hij jullie moeder in dat hij zich bij haar zus in Astrakhan bevond. Vanaf dan woonde hij afwisselend bij vrienden en familieleden in Astrakhan. Jullie moeder verhuisde dezelfde maand met haar overige kinderen ook naar Astrakhan waar ze een appartement huurde, omdat ze in Kizlyar voortdurend werd lastiggevallen door de politie in verband met de verdwijning van jullie vader en jullie zoektocht naar hem. Op 26 maart 2015 nam het Commissariaat-generaal in hoofde van uw broer K. (...) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien uw moeder zich voor haar asielaanvraag volledig op dezelfde motieven baseerde als uw broer, werd in haar hoofde een volgbeslissing genomen. Deze beslissingen werden op 12 oktober 2015 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Hun cassatieberoep bij de Raad van State werd op 4 januari 2016 verworpen.

Jullie keerden niet terug naar jullie land van herkomst. Uw broer en uw moeder dienden op 31 augustus 2016 een tweede asielaanvraag in. In het kader van haar tweede asielaanvraag bleef uw moeder bij de verklaringen die ze al had afgelegd bij haar eerste asielaanvraag. Ze verklaarde verder dat ze van haar broer A. (...) vernomen hebt dat haar zoon K. (...) ook in Tsjetsjenië gezocht wordt. Uw moeder stelde ook dat ze aan haar nicht A. K. (...) gevraagd had om in Astrakhan bij jullie advocaat daar te informeren naar het dossier van uw broer, omdat jullie zelf van hieruit er niet in slaagden om jullie advocaat te contacteren. De echtgenoot van de nicht van uw moeder ging naar een politiekantoor in Astrakhan om er te informeren naar jullie advocaat en vermeldde daarbij de naam van uw broer. De volgende dag werd hij gearresteerd door personen in burger. Later bleek dat hij in de gevangenis was opgesloten en veroordeeld was tot acht jaar gevangenisstraf. Uw moeder beweerde voorts dat de man van een andere nicht, A. P. (...), gedood werd door de ordediensten. Hij werd er vals van beschuldigd een terrorist te zijn. Haar nicht P. (...) werd gearresteerd en veroordeeld tot anderhalf jaar gevangenisstraf. Een andere neef die naar haar ging informeren op het politiebureau, werd vervolgens veroordeeld tot twee jaar gevangenisstraf. Uw broer K. (...) baseerde zich voor zijn tweede asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die uw moeder aanhaalde. Hij verklaarde nog dat hij via de telefoon ook van een verre neef M. M. (...) vernomen had dat hij nog altijd gezocht werd door de ordediensten.

U was ondertussen meerderjarig geworden en diende op 26 september 2016 zelf een asielaanvraag in. U baseerde zich op dezelfde asielmotieven als degene die uw moeder en uw broer al hadden aangehaald. Daarnaast verklaarde u nog dat u zelf in uw land van herkomst ook een keer werd meegenomen naar het politiebureau. U stelde dat u toen bedreigd en geïntimideerd werd.

B. Motivering

U verklaarde in geval van terugkeer naar uw land van herkomst eveneens vervolging te vrezen vanwege de autoriteiten omwille van de problemen van uw moeder en uw broers na de verdwijning van uw vader. Daarnaast verklaarde u nog dat u zelf in uw land van herkomst ook een keer werd meegenomen naar het politiebureau. U werd toen bedreigd en geïntimideerd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/10/2016, p. 2, 3, 4).

Voor zover u zich voor uw asielaanvraag baseert op motieven die door uw moeder, A. P. (...) (O.V. (...)), en uw broer A. K. (...) (O.V. (...)), in het kader van hun asielaanvragen werden aangehaald, dient er echter op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van de eerste asielaanvraag van uw broer op 26 maart 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen. In hoofde van uw moeder, die zich op dezelfde asielmotieven baseerden, werd in het kader van haar eerste asielaanvraag een volgbeslissing genomen. Het Commissariaat-generaal oordeelde namelijk dat er geen geloof gehecht kon worden aan hun beweerde vervolgingsvrees vanwege de autoriteiten. Deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest d.d. 12/10/2015 bevestigd. De cassatieberoepen tegen deze beslissingen werden door de Raad van State verworpen. Uw moeder en uw broer dienden op 31 augustus 2016 een tweede asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal nam in hoofde van uw moeder echter een beslissing tot weigering van inoverwegingname van haar asielaanvraag omdat de nieuwe elementen voor haar tweede aanvraag volledig voortvloeien uit de elementen die in het asielrelaas van de eerste asielaanvraag zijn uiteengezet en die reeds ongeloofwaardig werden bevonden. De voorgelegde documenten waren evenmin van dien aard dat ze de reeds eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas konden herstellen. In hoofde van uw broer, die zich ook voor zijn tweede asielaanvraag baseerde op dezelfde motieven, werd eveneens een beslissing tot weigering van inoverwegingname van zijn asielaanvraag genomen.

De motivering van de beslissing in het kader van de tweede asielaanvraag van uw moeder luidt als volgt:

“Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u en uw zoon K. (...) naar aanleiding van jullie eerste asielaanvraag hebben uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat de eerste asielaanvraag van uw zoon door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door hem aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Er werd namelijk onder meer gewezen op enkele tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van uw zoon met betrekking tot zijn problemen met de autoriteiten in het district Kizlyar en in Astrakhan. Verder werd opgemerkt dat het niet geloofwaardig was dat u niet op de hoogte was van zijn arrestatie in mei 2013. De geloofwaardigheid van jullie beweerde verblijf in Astrakhan werd ook ondermijnd door meerdere onaannemelijk vage en tegenstrijdige verklaringen. Er werd ook gewezen op een manifest gebrek aan interesse in hoofde van uw zoon in het verdere verloop van zijn problemen. Tenslotte werd opgemerkt dat het feit dat uw zoon nog een intern paspoort en een rijbewijs heeft aangevraagd bij de autoriteiten zijn beweerde vervolgingsvrees verder ondermijnde. Aangezien u zich voor uw eerste asielaanvraag volledig baseerde op de motieven die werden aangehaald door uw zoon bij zijn eerste asielaanvraag, werd in uw hoofde een volgbeslissing genomen. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Jullie cassatieberoep bij de Raad van State werd verworpen.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U verklaarde in het kader van uw huidige asielaanvraag dat u van uw broer A. (...) vernomen hebt dat uw zoon K. (...) ook in Tsjetsjenië gezocht wordt. U stelde ook dat de echtgenoot van uw nicht A. K. (...) in de gevangenis werd opgesloten en veroordeeld werd tot acht jaar gevangenisstraf. Hij ging op uw verzoek naar een politiekantoor in Astrakhan om er te informeren naar jullie advocaat en had daarbij de

naam van uw zoon vermeld. U beweerde voorts dat de man van een andere nicht, A. P. (...), gedood werd door de ordediensten. Hij werd er vals van beschuldigd een terrorist te zijn. Uw nicht P. (...) werd gearresteerd en veroordeeld tot anderhalf jaar gevangenisstraf. Een andere neef die naar haar ging informeren op het politiebureau, werd vervolgens veroordeeld tot twee jaar gevangenisstraf. U beweerde dat deze door u aangehaalde problemen van uw familieleden rechtstreeks verband hielden met de problemen die u en uw gezinsleden kenden met de autoriteiten (zie hoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/10/2016, p. 2, 3, 4, 5). Uw zoon verklaarde nog dat hij via de telefoon van een verre neef M. M. (...) vernomen heeft dat hij nog altijd gezocht werd door de ordediensten (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken meervoudige aanvraag van A. K. (...), vraag nr. 15)

Met betrekking tot deze verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Met betrekking tot het door u voorgelegde attest van de rechtbank in Grozny aangaande de opsporing van uw zoon K. (...) kan vooreerst worden opgemerkt dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verder vermeldt de hoofding van het document merkwaardig genoeg de datum 02/12/02, terwijl uit de inhoud van het document toch blijkt dat het attest werd opgesteld in antwoord op een vraag van de OMVD van de regio Kizlyar op 21/02/2016 en er verder in vermeld wordt dat uw zoon vanaf 22 augustus 2013 federaal gezocht wordt. Dergelijke vaststellingen doen verder afbreuk aan de bewijswaarde van het attest. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, dat er in de Noord-Kaukasus een hoge graad van corruptie heerst en allerlei documenten tegen betaling verkregen kunnen worden waardoor de bewijswaarde ervan op zich al relatief is. Tenslotte betreft het attest ook louter een kopie waarvan de bewijswaarde op zich eveneens relatief is.

Met betrekking tot de door u voorgelegde internetdocumenten die volgens u betrekking hebben op de aangehaalde problemen van uw nicht A. P. (...) en haar echtgenoot, kan er op gewezen worden dat uit deze documenten nergens afgeleid kan worden dat er een familieband bestaat tussen uzelf en de in het document vermelde personen, noch dat er enig verband zou bestaan tussen de in het document aangehaalde vervolgingsfeiten en uw beweerde persoonlijke vervolgingsproblemen. Deze documenten kunnen uw beweerde vervolgingsfeiten bijgevolg niet staven.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadaren Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient er op gewezen te worden dat in hoofde van uw zoon, A. K. (...) (O.V. (...)), die zich voor zijn tweede asielaanvraag volledig op dezelfde motieven als u baseerde, eveneens

een beslissing tot weigering van in overwegingname van zijn asielaanvraag werd genomen. In hoofde van uw dochter, A. S. (...) (O.V. (...)), die zich voor haar asielaanvraag ook op dezelfde motieven baseerde, werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.“

Om voorgaande redenen kan bijgevolg evenmin enig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u in uw land van herkomst eveneens vervolging vreest omwille van de problemen die reeds aangehaald werden door uw moeder en uw broer in het kader van hun asielaanvragen en waarop u zich baseert voor uw asielaanvraag.

Met betrekking tot de door u aangehaalde arrestatie door de ordediensten beweerde u dat dit vervolgingsfeit geen verband hield met de problemen die uw moeder en uw broer reeds aangehaald hebben. U stelde dat het in uw land van herkomst gebeurt dat jonge meisjes zonder enige reden worden meegenomen door de ordediensten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/10/2016, p. 3, 4). U legde in verband met dit vervolgingsfeit echter dermate onaannemelijk vage verklaringen af waardoor de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnd wordt. Zo kon u behalve dat u gearresteerd werd na de verdwijning van uw vader verder niet preciseren wanneer dit vervolgingsfeit plaatsvond. U stelde weliswaar dat het voor de arrestatie van uw broer was, maar u kon niet zeggen hoelang ervoor dan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/10/2016, 3, 4). Behalve dat het in de stad Kizlyar was, kon u verder ook niet verduidelijken waar precies of bij welke dienst u werd vastgehouden. Toen u gevraagd werd hoelang u dan werd vastgehouden, kon u niet eens zeggen of het nu een hele of een halve dag was. U wist ook niet hoelang na uw arrestatie jullie naar Astrakhan verhuisden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/10/2016, p. 4). Gezien het hier toch een ingrijpende gebeurtenis in uw leven betreft die normaal gezien in uw geheugen gegrift zou zijn en gezien het ook het enige vervolgingsfeit is dat u persoonlijk meemaakte, kan ondanks uw jeugdige leeftijd op het moment van de feiten, redelijkerwijs dan verwacht worden dat u hierover meer gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen kan afleggen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de

rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat u betreft kan dus niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, “*evenals van de gegrondheid en de wettigheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchteling en van subsidiaire bescherming*”.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan

ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich bij het indienen van haar asielaanvraag in hoofde steunt op dezelfde feiten als deze die aan de basis lagen van de eerste en tweede asielaanvraag van haar moeder A. P. en haar broer A. K.. Verzoekende partij vreest in geval van terugkeer naar haar land van herkomst eveneens vervolging te vrezen vanwege de autoriteiten omwille van de problemen van haar moeder en haar broers na de verdwijning van haar vader.

De Raad wijst er evenwel op dat bij de eerste asielaanvraag van haar moeder en haar broer op 26 maart 2015 door de commissaris-generaal werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hun asielaanvraag niet geloofwaardig werd geacht. Deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 154 284 van 12 oktober 2015, waartegen het beroep bij de Raad van state ontoelaatbaar werd verklaard bij beschikking nr. 11.703 van 4 januari 2016. Inzake de tweede asielaanvraag van haar moeder, ingediend op 31 augustus 2016, werd door de commissaris-generaal op 4 november 2016 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van haar asielaanvraag genomen omdat de nieuwe elementen voor haar tweede aanvraag volledig voortvloeiden uit de elementen die in het asielaanvraag van haar eerste asielaanvraag waren uiteengezet en die reeds ongeloofwaardig werden bevonden. De in het kader van haar tweede asielaanvraag voorgelegde documenten waren evenmin van dien aard dat zij de reeds eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielaanvraag konden herstellen. Ook in hoofde van de broer van verzoekende partij, die zich ook voor zijn tweede asielaanvraag baseerde op dezelfde motieven, werd door de commissaris-generaal op 4 november 2016 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van zijn asielaanvraag genomen. De beroepen tegen deze beslissingen tot weigering van inoverwegingname werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24 februari 2017 bij arrest nr. 182 838 verworpen.

Het gezag van gewijsde van het arrest nr. 154 284 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 oktober 2015, genomen in het kader van de eerste asielaanvraag van de moeder en de broer van verzoekende partij, omvat de vaststelling dat het voorgehouden asielaanvraag van de moeder en de broer van verzoekende partij ongeloofwaardig is. In het arrest nr. 182 838 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 februari 2017 werd in het kader van de tweede asielaanvraag van de moeder en de broer van verzoekende partij geoordeeld dat zij geen elementen aanbrachten die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van haar arresten. Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen in haren hoofde niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake de eerdere asielaanvragen van haar moeder en haar broer (*vgl.* RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige of gekoppelde asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerdere asielaanvraag werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van het door verzoekende partij aangevoerde middel met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

2.2.4. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij nalaat nieuwe gegevens bij te brengen die van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag van de moeder en de broer van verzoekende partij te weerleggen.

asielaanvragen van haar moeder en haar broer en waarop verzoekende partij zich steunt, te herstellen. Verzoekende partij beperkt zich immers tot het uiten van kritiek op de motivering van de beslissingen tot weigering van inoverwegingname die werden genomen ten aanzien van haar moeder en haar broer. Meer bepaald stelt zij dat haar broer niet in staat was om behoorlijk te antwoorden op de vragen die hem gesteld werden op het Commissariaat-generaal, daar hij sinds drie jaar aan epilepsie lijdt zo blijkt uit het door haar aangebrachte medisch attest dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 2) en betwist zij de motivering inzake het door haar moeder en broer voorgelegde attest van de rechtbank in Grozny en de motivering inzake de door haar moeder en broer voorgelegde internetdocumenten. De Raad herhaalt dat het beroep door haar moeder en haar broer tegen deze beslissingen tot weigering van inoverwegingname op 24 februari 2017 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 182 838 werd verworpen.

De Raad wijst er verder op dat ook haar moeder en haar broer in het kader van hun beroep tegen voormelde beslissingen tot weigering van inoverwegingname aanvoerden dat deze laatste sinds drie jaar aan epilepsie lijdt. Zij brachten desbetreffend een medisch attest aan. Door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd dienaangaande evenwel geoordeeld dat uit het medisch attest enkel blijkt dat de broer van verzoekende partij sinds drie jaar aan epilepsie lijdt en dat geenszins uit het attest blijkt dat de broer van verzoekende partij ten gevolge hiervan niet in staat zou zijn om op een coherente en consistente wijze verklaringen af te leggen en zijn relaas uiteen te zetten. Ook uit het medisch attest dat verzoekende partij thans neerlegt (bijlage 2) blijkt slechts dat haar broer sinds drie jaar aan epilepsie lijdt. Dat haar broer ten gevolge hiervan absoluut niet in staat zou zijn om op een coherente en consistente wijze verklaringen af te leggen en zijn relaas uiteen te zetten, blijkt hieruit echter geenszins.

Voor wat betreft de motivering in de bestreden beslissing omtrent de "datum" van het attest van de rechtbank in Grozny oordeelt de Raad dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt voldoende uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven dat aan dit bijgebrachte attest totaal geen bewijswaarde kan worden toegekend. Verwerende partij stelt terecht dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met een geloofwaardig asielaanvraag, wat *in casu* niet aan de orde is, en dat documenten op zich niet vermogen een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Bovendien merkt verwerende partij op dat dit document een kopie betreft en stelt de Raad vast dat dit gegeven door verzoekende partij niet wordt betwist. De Raad wijst erop dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog voorhoudt te kunnen aantonen dat de in de door haar moeder en broer aangebrachte internetartikelen vernoemde A. P. wel degelijk de nicht van haar moeder is, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft en dat verzoekende partij desbetreffend geen enkel bewijs bijbrengt. Ook de loutere herhaling van de verklaring van haar moeder dat haar familie nooit problemen had, nooit bij de politie is geweest en dat het minste contact met familie die problemen heeft impliceert dat men zelf ook problemen krijgt, toont niet aan dat uit de internetdocumenten een verband blijkt tussen de erin gestelde problemen van voorgehouden familie en de problemen van de moeder en de broer van verzoekende partij. De bewering van verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet vermeldt dat de echtgenoot van de nicht van haar moeder, A. K., bij navraag in het politiekantoor werd gearresteerd, mist feitelijke grondslag daar uit de lezing van de besteden beslissing blijkt dat dit gegeven wel degelijk in de bestreden beslissing werd in overweging genomen.

De Raad besluit dan ook dat er bijgevolg evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de verklaring van verzoekende partij dat zij in haar land van herkomst eveneens vervolging vreest omwille van de problemen die reeds aangehaald werden door haar moeder en haar broer in het kader van hun asielaanvragen en die ongeloofwaardig werden bevonden.

2.2.5. De Raad bemerkt verder nog dat door verwerende partij in de bestreden beslissing in verband met de door verzoekende partij aangehaalde arrestatie door de ordediensten gemotiveerd wordt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan dit vervolgingsfeit gelet op haar onaannemelijk vage verklaringen dienaangaande. Verzoekende partij laat deze laatst vermelde motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd.

2.2.6. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die

vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar verschillende internetartikelen en rapporten aangaande de veiligheidssituatie in Dagestan die zij als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlagen 4-10). Tevens blijkt uit deze stukken dat er in Dagestan ernstige problemen zijn wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, dat corruptie er wijd verbreid is en dat er ook ernstige problemen zijn inzake de toegang tot onderwijs.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de nog steeds bestaande problemen van onveiligheid in Dagestan en de er nog aanwezige schending van de mensenrechten – wat door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend –, de alomtegenwoordige corruptie in de Dagestaanse maatschappij en de problemen inzake de toegang tot de gezondheidszorg en het onderwijs, niet aantoont dat in Dagestan effectief een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de “COI Focus” betreffende “Dagestan – Veiligheidssituatie” van 9 maart 2016 (administratief dossier, stuk 8, landeninformatie, deel 1) blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een ‘reëel’ risico ingevolge het binnenlands conflict mede door het gericht karakter van de nog aanwezige gevechtshandelingen wordt door verzoekende partij door de loutere vaststelling dat Dagestan nog steeds niet vrij is van problemen – zoals blijkt uit de door haar aangebrachte internetartikelen en rapporten (bijlagen 4-10) – niet weerlegd. De internetartikelen en rapporten bevestigen immers louter het gerichte karakter van de acties. Uit deze stukken kan dan ook niet blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en

overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT